

Václav Votruba
NA POKRAJÍ

Václav Votruba

Na pokraji

KNIHA PRVNÍ

Hadí stisk

I

Byl to neuvěřitelný telefonát... Až se jí chtělo plakat! Štěstím! Ostatně na tuto chvíli čekala několik let. A vlastně ani nevěřila, že se jí dočká. Ale bylo to tu. Její velký den.

„Kelly, nebudeš tomu věřit, sám z toho mám naježené chlupy, ale Brian Cooper si s tebou chce sjednat schůzku, respektive chce, abys za ním zítra zašla do jeho kanceláře ve studiích Universalu,“ funěl mužský hlas do telefonu.

Jmenoval se Lucio Benneti a do Hollywoodu přišel hledat štěstí z Itálie. Jako tisíce jiných před ním...

„Myslíš skutečně TOHO Briana Coopera?“ vydechla Kelly vzrušeně. Drtila sluchátko, jako by z něj chtěla vymačkat duši.

„No jasně! Kolik Brianů Cooperů znáš? Je to on,“ odpověděl Lucio pobaveně. Cítil se jako velký šéf. Jako člověk, který otevírá dveře do velkého světa. Do světa, kam většina smrtelníků ani nenahlédne.

„A co po mně bude chtít? To bude konkurz, nebo co to bude?“ zeptala se Kelly ostýchavě.

Lucio arogantně vydechl. To ta husa neměla radost?

„Nevím, asi si s tebou chce jen promluvit. Koukej se pořádně upravit! Taková šance se nám už nemusí naskytnout,“ řekl tak důrazně, až se Kelly musela pousmát. „Nepokaž to. Slyšíš? Brian je... no, svůj. Však víš,“ dodal Lucio a ukončil hovor.

Kelly si sedla na postel a dobrých dvacet minut jen tupě zírala směrem k šatníku. Měla pocit, že ani nedýchá, přesto cítila, jak jí zuřivě bije srdce. Brian Cooper! Největší režisér své doby!

II

„Dáte si se mnou oběd, mladá dámo?“ zeptal se Brian Cooper ledabyle. Bylo evidentní, že zamítavou odpověď nehodlal akceptovat. Možná na ni ani nebyl zvyklý. Kdo by se také nechtěl najíst s mistrem?

„Popravdě mám docela hlad,“ přikývla Kelly. Hlas se jí mírně třásl, ale čekala, že to bude podstatně horší. Dokonce i v noci spala, ačkoliv jí mysl bouřila. Přemítala si všechny možné scénáře následujícího dne. Snad i doufala, že se probudí a nic z toho nebude pravda. Že její život pojede v předešlých kolejích a ona nebude stát před velkými výzvami.

„No vida,“ vykřikl obstarší Brit zvesela. „Mladá, krásná a ráda se nají! Já vám řeknu, absolutně nechápu, co ty holky dneska dělají. Snaží se být co nejvíce vyhublé, jsou narvané v korzetech, ve kterých nemohou ani dýchat. To není pro mě. My si s mojí ženou vždycky dáme pořádný nášup. Však je to na nás také vidět,“ usmál se a zvedl telefonní sluchátko.

„Dvakrát hovězí steak, hranolky a trošku toho hnusu zelenýho,“ zaštěkl do telefonu a zavěsil.

„Máte ráda zeleninu?“ ptal se, když usedal do čela stolu. „A sedejte, přece nebudete jíst ve stoje. To bych vám dal.“

„No, raději mám ten steak,“ začervenala se Kelly.

„Lžete, to není možné,“ práskl Cooper rukama do stolu, až málem vykřikla překvapením. Teď ho rozhněvala a je po práci. Byla si tím jistá. Jenomže jemu se vrátil do tváře úsměv.

„Mám hlad. Jak já se na to jídlo těším. Steak je moje životní vášeň, moje láska. Samozřejmě až po mé ženě Thelmě. I když občas bych je na žebříčku svých hodnot prohodil,“ zasmál se opět na plné obrátky.

O Thelmě toho Kelly už slyšela a četla hodně. Spolupracovala se svým manželem snad na všech jeho filmech. Přesto mezi nimi neustále vládla ukázková harmonie. Vztah jak z růžové knihovny. Není divu, že je bulvár nenáviděl.

Během jídla nemluvili. Cooper zápasil s přílborem a zuřivě trhal maso. Než se nadála, měl prázdko. Talíř okupoval jen kus rajčete. Musela nahodit alespoň podobné tempo, znervózňovalo ji, že by ji mistr sledoval při jídle. Když se pustila do zeleniny, začal se Cooper smát tak hlasitě, až ji zamrazilo v zádech.

„A pak že nemáte ráda zeleninu,“ nadzvedl obočí.

„Neřekla jsem, že ji nemám ráda. Řekla jsem, že mám raději steak. A to je pravda,“ odporovala, když si utírala ústa. Hleděli na sebe. Cítila každou sekundu... Co říct? Co měla dělat?

Cooper jen seděl, civěl jí do očí a neustále se usmíval.

„Takže, Kelly Bergerová v celé své kráse,“ promluvil po neuvěřitelně dlouhé minutě ticha. „Jste moc hezká, víte to?“

„Vím, muži po mně jdou jak včely po zmrzlině.“ Sama se styděla, jak koketně se na režiséra podívala. Cooper se držel za břicho a opět se smál tak hlasitě, až to bylo nevkusné. Tvář měl nafouklou a celou červenou. Měla pocit, že každou chvíli exploduje.

„Jste dobrá! Máte kuráž. Škoda jen, že jste špatná herečka,“ ucedil a z kapsy vytáhl ušmudlaný kapesník. Otřel si čelo. „Jste dobrá,“ zopakoval.

Nebylo jí do smíchu. Pokud to měl být vtip, nezachoval se Cooper jako britský gentleman, ale hulvát, kterého by v tak

vyfešákované místnosti nečekala. Cítila, jak se jí do očí derou slzy, ale snažila se bojovat. Cooper ji pozoroval. Možná ji chtěl jen dostat na kolena. Třeba se chtěl pobavit. Byla rozmrzelá a měla chuť odejít. Ale dokázala být natolik silná, že zvládla v konverzaci pokračovat.

„To je váš názor. Já také četla v novinách, že Kočičí tvář stála za starou bačkoru,“ odpověděla co nejkliidnějším hlasem, zatímco ji zevnitř mučil nesnesitelný žár.

„Co to bylo za vola, který režíroval ten váš film?“ usmíval se Cooper. Vypadal povýšeně. Jak král, který si hraje se svým dvorním šaškem.

„Jaký? Hrála jsem ve dvou filmech,“ pokrčila Kelly rameny.

„Ve dvou? No vidíte, to už jste takřka hvězda.“ Cooper si evidentně vychutnal každé slovo. Mluvil pomalu a důrazně. Moc dobře věděl, co dělá. Kelly ho nenáviděla, ale přesto cítila určité sympatie, které si nedokázala vysvětlit.

„Jmenoval se Krause. Přijel z Německa, kde zažil pod Ufou dost slušné roky.“

„No jo, Nácek! Tak to už chápu. Proč šel do Hollywoodu, když byl v Německu takovým vládcem?“

„Jak to mám vědět? Já se o něj nezajímala. Byla to práce. Ale nejspíš utekl před válkou. Byl mi ukradený, nevzpomínám na něj v nejlepším,“ zvýšila hlas. Věděla, že už se nedokáže ovládat. Ten britský vepř ji rozpálil do ruda. Byla zklamaná a totálně zdrcená.

„A vzal vás někdy na oběd?“ zeptal se Cooper klidně.

„Nevzal,“ vyštěkla tak pisklavě, že by si sama nejraději dala facku.

„Tak doufám, že budete na režiséra svého třetího filmu vzpomínat daleko lépe.“ Cooper rozevřel náruč a dal Kelly

najevo, že je v ní vítaná. Byla na rozpacích. Zmatená a unavená. „Nechápu, kam tím míříte.“

„Chápete, jste chytrá žena, slečno Bergerová. Inteligentní a krásná, to je vražedná kombinace,“ zalomil rukama.

Další minuta ticha. Tentokrát ještě pomalejší. Chtěla zařvat a zmizet. Vypařit se a zapomenout na tento zlý sen.

„Já doufám, že mi režisér mého třetího filmu nebude nabízet zeleninu,“ řekla rázně a zvedla se ze židle.

„Smrt zelenině,“ zařinčel místností Cooperův hlas.

„Smrt zelenině,“ opakovala Kelly Bergerová. Polévalo ji horko a po zádech tekla pot. Stále si nedokázala urovnat události posledních minut, ale byla přesvědčená, že nakonec vše dobře dopadlo. Možná si s ní hrál jak kočka s myší, ale na tom nesešlo. Hlavní byl závěr. A ten byl pro ni více než dobrý.

„Vy jste hrozný syčák. Víte to, pane Coopere?“ prohlásila.

„Říkejte mi Briane, slečno Bergerová,“ řekl přátelským tónem a pokračoval: „Pravda je taková, že jste v těch filmech opravdu hrála pod psa. Jenomže to nebylo ani tak vámi, jako neskutečně špatnou režii. Já z vás vytáhnu to, o čem jste ani nesnila. A pokud se tak nestane, sním před vámi celé rajče. Slibuji.“

„Co to bude za film a jakou tam budu mít roli?“

„Až podepíšete smlouvu, Kelly... Pak vám teprve ukáži scénář. Třeba byste si to po přečtení rozmyslela a ještě ho prodala do Německa. Co já vím. A role? Hlavní! Jinak bych tu s vámi neztrácel čas,“ řekl pevným hlasem.

„Hlavní?“ vytřeštila oči.

„Ano, máte snad strach?“

„Nemám, jen mě to popravdě překvapilo. Hlavní role ve filmu Briana Coopera... To je snad sen!“

„A znáte Larryho Pitta?“

„Kdo by neznal Larryho Pitta...“

„Tak to bude váš filmový partner.“ To nebylo možné. Kelly Bergerová a Larry Pitt spolu? Vždyť ještě před rokem líbal na plátně Ingrid Bergmanovou. Larry Pitt byl sex symbol. Byl to typ naprosto dokonalého chlapa. Člověka, který by mohl mít kteroukoliv ženu. Teď měl mít Kelly Bergerovou? Neuvěřitelné.

„Kde to mohu podepsat?“ vydechla a opět se posadila.

„Nebud'te nedočkavá. Přijďte zítra sem do mé kanceláře a dáme si pořádný steak bez zeleniny. Pak uvidíme.“

„Kolik hereček vám sem ještě dneska přijde?“ zeptala se opatrně.

Cooper se jen chichotal. Ta žena byla přesně to, co potřeboval. Byla to osobnost. On z ní udělá další hvězdu. Mohl by si otevřít továrnu na výrobu hereček. Měl by si je nechat patentovat.

„Chcete říct pravdu?“

„Když budete tak hodný,“ kývla Kelly.

„Povečeřím s Ingrid Bergmanovou a mojí ženou. Nechcete se přidat?“

„Další kus vepřového?“

„Jistě.“

„Raději to necháme na zítra.“

„Dobrá. A vezměte si nějakou lepší podprsenku. Tyhle vyšly z módy už ve 40. letech.“

III.

Druhý den smlouvu opravdu podepsala. Dostala scénář a běžela domů trénovat. S Larrym měla plno vášnivých scén. Lepší to snad už nemohlo být... Čekal ji nekonečný měsíc příprav. Měsíc, kdy sama sobě přestávala věřit, měsíc, kdy se připravovala na možnou slávu. Měsíc, který jí převrátil celý život naruby.

Nyní čekala, až se práce konečně rozjede. Oproti natáčení s Krausem bylo všechno daleko profesionálnější. Na place vládla celkem pozitivní nálada, za což byla nesmírně vděčná. Přesto věděla, že se jí žádná chyba neodpustí. Že ze sebe musí vydat totální maximum. Že musí nahlédnout do těch nejtajnějších koutů svého talentu. Věděla, že na to má. Věděla, že podá přesvědčivý výkon. Že nezklame.

„Tak jedeme,“ zvolal Cooper, který se zdál plně koncentrovaný. Vtípky o steacích v tu chvíli čekat nemohla. „Do práce, hošici a děvčátka. Žádné flákání!“ pokřikoval kolem, když usedal na svoji stoličku. Byl perfektně oblečený. Stejně jako vždycky. Ten chlap snad nikdy nevyšel v obyčejné teplákové soupravě. Pokaždé byl stoprocentně upravený. Jeho oblek neměl nejmenší chybu. Jistě to byla práce Thelmy, jeho manželky. Za poslední měsíc Kelly poznala, jak moc velké slovo v jejich domácnosti má. Ale ne v negativním slova smyslu. Thelma se snažila, aby Cooper vypadl co nejlépe, vystupoval suverénně a choval se adekvátně vzhledem k svému světovému postavení. Ačkoliv spolupracovala na jeho filmech, a to hlavně jako

scenáristka, samotného natáčení se neúčastnila. Ono se to nezdá, ale takový natáčecí den je vlastně pěkná nuda. Nekonečné opakování záběrů, neustálé pauzy, kdy člověku nezbývá, než čekat. Ne, není o co stát. Je lepší si počkat až na výsledek. A mezitím třeba kutit další příběh. Kelly vlastně Thelmu obdivovala, že po třicítce snímků dokáže ještě něco vymyslet. Je pravda, že hodně Cooperových filmů vzniklo na bázi knižní předlohy, ale i tu musela Thelma řádně zpracovat.

„Kelly, jsi připravená?“ vytrhl ji Cooper ze zamyšlení. S režisérem se během uplynulého měsíce setkala několikrát. Nebyla si však jistá, jakou má pozici. Jednou se k ní choval velmi sympaticky, podruhé odtažitě. Nevěděla, co si má myslet.

„Ano, pane Coopere, můžeme to rozjet,“ odpověděla jistě. Ruce se jí klepaly, přesto začínala pociťovat určitý klid.

První scéna byla triviální. Měla jen otevřít dveře do svého bytu, svléci si kabát, posadit se na postel a začíst se do dopisu, který si přinesla. Cooper to chtěl natočit na jeden zátah. Film měl touto scénou začínat. Vlastně měl celý vznikat chronologicky, což bylo celkem odvážné a průkopnické.

„Budeš první, koho divák uvidí. Musíš si získat všechny jeho sympatie. Lidé si musí říct, kde to ten syčák Cooper zase vyhrabal tak krásnou a charismatickou herečku. Jsi krásná, tak to koukej prodat. Neboj se, naopak, zaútoč na ně. Ukaž své sebevědomí,“ uděloval režisér své rady. „Zdá se to jako scéna o ničem, ale to není pravda. Je to záběr, který uvede diváka do filmu. Je to první záběr, který uvidí, když potemní sál kina. A to je moc důležité.“

Bylo to k nevíře, ale jeho slova na ni skutečně zapůsobila. Začínala se cítit sebevědomě a to bylo velmi důležité.

Ale jak jít, aby to bylo co nejlepší? Jakým stylem si sednout na postel?

„Bud' přirozená,“ zašeptal Cooper. „OK, jedeme,“ zařval do amplionu. Klapka a akce.

Kelly otevřela dveře a vstoupila do „svého“ bytu. Pomalu si svlékla kabát, přičemž upínala pozornost na dopis, který držela v ruce. Byla myšlenkami u něj. Vážně ji zajímal, okolí najednou neexistovalo. Zasněně se připotácela k posteli (na vyumělkovanou chůzi úplně zapoměla), posadila se a zavrtala oči do psaní.

„Stop,“ ozval se Cooper. Přišla chvíle rozuzlení. Byla dobrá?

„Znovu,“ řekl Cooper suše, aniž by něco dodal. To ji rozhodilo, i když věděla, že někteří režiséři jsou schopni podobné scény točit stokrát, dokud nejsou totálně spokojení. Jedna opakovačka ještě nic neznamenal.

Dala do toho všechno. Věděla to. Jakmile ale začala číst dopis, tělem jí projela vlna nervozity. Opět znejistěla a malinko se rozklepala.

„Dobře, jedeme dál. Další scéna,“ řekl režisér. A to bylo všechno. Nepochválil ji, ani nepohani. Prostě se jelo dál, jak řekl. Jenomže to, že o tom nemluvil, byla známka toho, že byl spokojen. Byla nadšená. Měla chuť zaječet radostí a skočit tomu vypasenému Britovi kolem krku. Dala by mu nejraději pusy, ale to by jí Thelma asi přelámala ruce. A bylo by po roli.

IV.

První natáčecí den zvládla Kelly Bergerová nakonec naprosto bez problémů. Vše šlo jako po másle. Po poslední scéně se dokonce na tváři Coopera opět objevil úsměv. Cítila další záchvěv sympatií. Po měsíci, kdy byla napnutá jako struna, se konečně začínala uklidňovat.

„Tak co, slečno Bergerová, spokojená? Ani nejsem zlej, co?“ plácnul ji jemně po zadku. Normálně by ji to urazilo, ale od něj to bylo něco jiného. Najednou jí přišel neskutečně šarmantní. Ano, veškeré sympatie byly zase zpátky. Ba co víc, začínala ho zbožňovat. Kdyby v tu chvíli tušila, že názor nezmění až do konce života.

„Mám hlad,“ odpověděla stroze, na což se začali oba dva pěkně nahlas smát.

Domů přišla Kelly utahaná. Vysprchovala se a padla do postele. I přes únavu ale nemohla zabrat. Druhý den ji totiž čekala daleko větší zkouška. Na scénu měl nastoupit Larry Pitt. Jen při té představě cítila mravenčení. Trošku se pohládila v podbřišku, ale na nic víc neměla sílu...

V.

Larry Pitt byl kouzelný. Čekala nafrněnou hvězdu, která na ni bude koukat skrz prsty. Začínající herečka, to člověk jeho formátu přece nemá zapotřebí. Jenomže on byl úplně jiný. Byl už ve studiu, když ráno přišla. Pročítal si scénář a debatoval s techniky. Sršela z něj pozitivní nálada na míle daleko.

„Larry, mohu ti představit slečnu Kelly Bergerovou?“ ozvalo se za jejími zády. Mírně nadskočila, jako by ji někdo nachytl při šmírování nebo něčem horším.

Byl to Brian Cooper. Brian Cooper se sendvičem v ruce. Jak jinak... Chytil ji kolem ramen a pomalým krokem ji táhl k žijící herecké legendě. Larry jim vykročil naproti. V břiše jí létali motýlci. Něco takového ještě nezažila. Bylo to těžší, než se setkat s Brianem Cooperem. Larry Pitt... Žádná dívka by nezůstala v jeho přítomnosti v klidu.

„Jste vážně moc okouzlující,“ prohlásil Larry a jemně jí políbil ruku. Měla dokonce pocit, že jí letmo pohládl prsty. Určitě si to jen nalhávala, ale i tak to bylo vzrušující.

„Děkuji. Vám to také sekne,“ ucedila pevným hlasem. Bylo vidět, že tato reakce Larryho překvapila.

„Já ji miluji, není to huba jedna nevyváchaná?“ zakřičel Cooper a objal ji. „Co Larry, nestojí před námi nová Ingrid?“

„To ještě uvidíme,“ odpověděl Pitt a lišácky se usmál.

„Ostatně, pokud vím, tak nás dneska čeká jedna pěkná scéna, u které se opravdu pozná, jestli je slečna Kelly stejně dobrá jako její kolegyně Ingrid,“ pokrčil rameny a odešel zpátky

k technikům, kteří nenápadně poslouchali. Kelly se začervenala. Byla v rozpacích.

„Všimla sis, asistent kameramana z tebe nemůže spustit oči,“ vytrhl ji Cooper z vlastního světa. „Což mi připomíná... Máš vůbec chlapa?“

Na kameramana kašlu!

„Nemám, se mnou žádný nevydrží.“

„Ale nekecej, při každé procházce na sobě musíš mít přilepený nejmíň tucet chlípných očí. I když... Kdyby jen očí. Nebýt ženatý, tak se přilepím taky.“

Kelly se pousmála, ta představa byla vážně vtipná. V duchu viděla, jak na ní visí zhruba 130 kilogramů lidského masa. Nahlas to ale raději neřekla.

„Je to se mnou těžký. Jsem náročná, chápete?“

„No však, taková včelička přece nemůže mít každého nekňubu, který se naskytne,“ odvětil Cooper a zahryzl se do sendviče. „Nechcete taky? Thelma mi jich pár zabalila s sebou,“ ukázal směrem ke své kanceláři. Bylo kouzelné, jak jí chvílemi tykal a pak zase vykal.

„Napráskala jsem se doma. Bych se pak nemohla ani hýbat.“

„Tak to tedy ne. Žádný sendvič. Dneska musíte být úplně svěží. Potkáte svoji životní lásku. Budete jako plachta ve větru. Budete se nadnášet. Budete pírko. Chápeš, Kelly?“

„Úplně.“

„Co říkáš na Larryho?“

Co říkám na Larryho? Je ohromný. Lepší než ve filmech. Tak neskutečně milý! Člověk, do kterého bych se dokázala okamžitě zamilovat. Chtěla bych se s ním milovat. Všude a pořád. Chtěla bych se vedle něj probouzet. Larry byl bůh. A bůh se se mnou měl ten den vášnivě líbat.

„Je fajn. Čekala jsem, že bude namyšlený.“

„Namyšlený?“ podivil se Cooper. To je to poslední, co Larry je.

„Namyšlený jsem já, tak si dejte pozor, slečinko.“

„Já nevím, ještě jsem se s tak výraznou hereckou hvězdou nesetkala...“

„Chápu.“

„A jestliže je skutečně tak dobrý herec, může být ve svém životě pěkný idiot, ale na plátně ten největší sympat'ák.“

Brian se zamyslel. Chvilí jen tak koukal a nakonec řekl: „Ne, tak dobrý herec zase není.“ Pak se otočil a odešel.

VI.

Intimní scéna s Larrym měla přijít až úplně nakonec. Měli se políbit po krátké procházce, na kterou ji vylákal po práci. Hrála zdravotní sestru, on nově dosazeného ředitele nemocnice. Zajiskřilo to mezi nimi tak silně, že se do sebe totálně zamilovali hned první den.

Jestliže se po celé natáčení cítila v pohodě, tak před líbáním byla nervózní jak hladový pes. Neklepaly se jí jenom ruce, klepala se celá. Co když neumí líbat? Byla v tu chvíli přesvědčená, že neumí líbat. Má hodně otevřít pusu? Má použít jazyk? Vždyť jí nikdo nedal instrukce, jestli se při filmovém líbání používá jazyk. A Coopera se ptát nehodlala, bylo to trapné.

„Neboj, já tě nekousnu,“ zašeptal jí Larry. Byl dokonalý. Vyzařoval neskutečnou energií. I po tak únavném dni si dokázal zachovat svěží tvář.

„Já vím,“ odpověděla stydlivě.

„Kde je ta sebevědomá dívka, se kterou jsem se dneska seznámil?“

Asi omdlela..

Kelly pokrčila rameny. Na odpověď se nezmohla.

„Pomůže ti, když ti řeknu, že Ingrid vůbec neumí líbat?“

Přesně to jsem chtěla slyšet! Děkuji!

„To jsi mi tedy pomohl. Tohle pak budeš říkat o mně také?“

„No dobrá. A pomůže ti, když ti řeknu, že neumím líbat ani já. Včera jsem si to doma nacvičoval s plyšovým medvídkem,“

začervenat se Pitt. Komicky pokrčil rameny. Nejspíš chtěl napodobit její předchozí reakci.

„No teda, to se mám fakt na co těšit,“ odvětila Kelly. Cítila se jak čerstvá pubertářka, která se pustila do prvního láskování svého života.

Klapka a bylo to tu. Larry k ní přistoupil, levou rukou ji chytil kolem pasu a pravou jí odhrnul vlasy z čela. Cítila jeho dech. Byla vzrušená a naprosto paralyzovaná.

Chovej se, jako by to bylo ve skutečnosti. Chovej se spontánně. Nezkaz to. Prosím, nezkaz to!

„Sestřičko, asi jsem se do vás zbláznil,“ prohlásil a přitiskl své rty k těm jejím. Kelly neváhala a okamžitě mu vrazila do pusy jazyk, což evidentně nečekal, protože ho měl schovaný až kdesi v krku.

Zkazila jsem to. Má kariéra je u konce.

Larry nezaváhal. Okamžitě naskočil do její hry. Nejdříve byl mrštný a pak zase romanticky jemný. Nakonec ji pohladil po vlasech a na tváři se mu objevil podivný škleb. Nezmohl se ani na slovo. Ona stejně tak, hleděla mu do očí, jako kdyby zrovna prožila orgasmus. Horko jí polévalo až na zátylku.

„Stop,“ zařinčel Cooper, až sebou oba trhli. „To bylo úžasné! Vášnivě a plné elektřiny,“ hýřil režisér nadšením. „Vy jste to snad trénovali, ne? Kelly, co ten jazyk? Všechno jsem viděl, ty d'áblice jedna.“

Kelly jen zamrkala. Larry se usmál a poděkoval jí za dobrou práci.

„Počkej, stůj,“ zavolala na něj. Překvapeně se obrátil.

„Opravdu neumí Ingrid Bergmannová líbat?“

„Umí. Moc pěkně,“ zasmál se.

„Stejně jsem ti to nežrala, syčáku,“ vyplazila na něj jazyk.

VII.

Kelly byla plná života. Užívala si každý natáčecí den. Cítila se dobře ve společnosti jak Larryho Pitta, tak Briana Coopera. Zatímco Larry byl něco jako její tajná láska, Brian zase suploval jejího otce. Někdy se o ni staral možná až přehnaně, ale jí to lichotilo. Nikdy nic takového nezažila. Byla vzrušená a své práci věnovala 100 procent.

„Kelly, nešla bys na večeři?“ zeptal se před posledním natáčecím dnem Larry. Možná si to nalhávala, ale přišlo jí, že je nervózní. Tvářil se jako malý školáček, který dal nenadálou pusou své spolužačce. Během natáčení se dost sblížili, přesto udržovali spíše kamarádský vztah. Kelly by chtěla víc, jenomže se bála. A stejně tak měla nepříjemný pocit, že by se zařadila jen na Larryho seznam dívek, které mu hupsly do postele. Věděla, že jich málo nebylo. Ona byla ale jiná. Těžko vůbec říct, jestli se mu líbila. Vnitřně tušila, že nejspíš ano, ale do jistoty měla daleko.

„Myslíš zase s Brianem a Thelmou?“

„Ne, myslím jenom my dva.“

„Ale, ale, a co tomu řeknou nekonečně zástupy fanynek?“ snažila se uvolnit atmosféru. Divoce jí bušilo srdce. Pumpa jela na maximum a možná se chystala protrhnout žebra.

„Kašlu na zástupy fanynek. Chci jít s tebou, Kelly, tak přestaň zlobit a koukej moji nabídku přijmout.“ Byl neodolatelný. Chápala, že z něho každá žena šílí. Ona šílela také. Moc.

„No dobrá, fešáku. A kdy?“ cítila, že se mírně začervenala, ale bylo jí to vlastně úplně jedno.

„Dneska,“ mrknul na ni jedním okem. Vypadal u toho jako klasický frajírek, což Kelly příliš neimponovalo, ale byl to prostě Larry Pitt. A ten mohl cokoliv...

„Dneska? Ale, Larry, zítra točíme poslední scény. Není lepší se jít domů pořádně vyspat?“ zeptala se upřímně. Trhalo jí to srdce, ale opravdu chtěla být na poslední klapku úplně čerstvá.

Jestli dneska k něčemu dojde, budu zítra tak vykolejená, že bych to mohla zkazit. To ne.

„Vždyť nikde nebudeme řídit až do rána. I když... U tebe člověk nikdy neví,“ řekl Larry a odešel. „Tak až to tady dneska doděláme, rezervuj si na mě čas. A jestli utečeš, tak si pamatuj, že si tě najdu,“ houknul na ni přes rameno.

„Neuteču,“ zašeptala si Kelly.

Ale mám strach. Mám strach, že ti podlehnu a ty mi pak zlomíš srdce. Chápeš? Možná jsem jen romantická konzerva, ale nic s tím neudělám.